

erskernes Arbejdstid, som jo nu er meget lang, blev indskrænket, og at deres Løn, som i Virkeligheden er meget ringe, blev forbedret. Forholdene er i Aar de samme som i Fjor. Derfor tillader jeg mig atter at spørge Ministeren, om han ikke har tænkt sig at indføre en Forbedring paa en eller anden Maade af disse Assistenters Stilling. Jeg ved, at det, der helst skulde gøres, nemlig at indskrænke deres Arbejdstid ganske betydeligt, er en meget vanskelig Sag. Men jeg vil meget gerne sige til den højtærede Undervisningsminister, at indtil den Sag kunde blive behandlet færdig og ført ud i Livet, synes jeg, man kunde gaa en anden Vej, f. Eks. den, at disse Assisterter, disse Sygeplejersker, fik en Fridag oftere, end de nu har. Det vilde dog hjælpe noget paa den anstrengende Gerning, som vi sikkert alle indrømmer, at disse Kvinder udfører. Det er jo rigtigt, som det en Gang er blevet sagt her, at disse Sygeplejersker mærker ikke Dyrtiden saa stærkt som mange af de øvrige Funktionærer ved Rigshospitalet, fordi de i Forvejen har fri Station, det vil sige: Kost og Logis. Men det er jo ikke alene paa disse Omraader, der er indtraadt en Stigning, der er andre Omraader, paa hvilke Dyrtiden mærkes, og selvfølgelig ogsaa for Sygeplejerskerne. Derfor synes jeg, det var paa sin Plads, at man nu, da en hel Del af Rigshospitalets andre Funktionærer har faaet Løntillæg, tog dette Spørgsmaal op til Overvejelse, og at Ministeren stillede sig velvillig overfor disse Kvinder, saaledes at de fik en mere menneskelig Arbejdstid, end de har nu, og en bedre Løn for det haarde, opslidende Arbejde, de maa udføre. Jeg synes ikke, det kan forsvares vedblivende blót at tale om det, man maa skride til Handling og bevilge det, som er fornødent for at hjælpe disse Mennesker.

Jeg fremdrog ligeledes ved Finanslovsforslagsbehandlingen i Fjor Spørgsmaalet om Indretning af en tidssvarende Røntgenafdeling paa Rigshospitalet. Den nuværende Røntgenafdeling er, som jeg sagde i Fjor, alt for lille, og Forholdene er saadanne, at en Udvidelse er paatrængende nødvendig. Jeg forstod den højtærede Minister saaledes i Fjor, at han stillede sig meget velvillig overfor Realisationen af denne Tanke, men jeg ser ikke paa det nu fremlagte Finanslovsforslag noget som helst Beløb til Indretning af en saadan Røntgenafdeling. Jeg er klar over, at det vistnok ikke er noget helt ringe Beløb, der vil medgaa til Indretning af en Rønt-

genafdeling, men selv om Beløbet maaske ligger imellem 100,000 og 200,000 Kr., synes jeg alligevel, at det ikke kan forsvares, at man bliver ved med at skyde Løsningen af det Spørgsmaal fra sig. Det er baade for Patienterne og Hospitalet uforsvarligt at blive ved under de Forhold, der for Øjeblikket er til Stede. Jeg ser, at den højtærede Undervisningsminister foreslaar Antallet af Officiantværelser paa Rigshospitalet forøget ganske betydeligt; det er ikke saa lille en Udgift, der gaar med dertil, og jeg synes rigtignok, at har man Raad til en Forøgelse af Antallet af Værelser for de Mennesker, som har Raad til at betale for at ligge paa Eneværelse, maatte man ogsaa have Raad til en Udvidelse af Røntgenafdelingen, noget, der er af langt større Betydning for Rigshospitalet end dette, at man har 10 eller 20 Værelser flere for Mennesker, som ønsker at ligge paa Eneværelse.

Det har glædet mig at se, at den højtærede Undervisningsminister paa Finanslovsforslaget har foreslaaet, at der skulde sættes faste Regler for de Tilskud, der ydes til de kommunale Mellem- og Realskoler. Der er nogle af de kommunale Mellem- og Realskoler, der allerede har faaet Tilskud af Staten, medens der er en hel Del, der aldrig har oppebaaret noget Tilskud; det har derfor glædet mig at se, at Undervisningsministeriet er kommet ind paa at fastslaa andre Regler end de hidtil gældende og gaa til faste Regler for Fordelingen af det Tilskud, som gives paa de aarlige Finanslove til disse Skoler; men jeg er tilbøjelig til at tro, at de Fordelingsregler, som Undervisningsministeren tænker sig, ikke vil blive retfærdige. Der sættes saaledes en Grænse for det Tilskud, Skolerne kan faa, og det tror jeg ikke, man skal gøre; jeg tror, at man snarere skulde gaa den Vej at yde Tilskud til disse Skoler efter deres Størrelse eller efter det Beløb, som medgaaer til Driften af Skolen; saa tror jeg, at Beløbet vil blive retfærdigere fordelt end efter de Regler, Undervisningsministeren foreslaar paa Finanslovsforslaget.

Saa har jeg blot til Slut et Par Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister. Jeg skal ikke som ved foregaaende Finanslovsforslagsbehandlinger komme ind paa at tale om Forholdene ved Vejle Statsbanestation, skønt der kunde virkelig være meget at sige om denne Sag endnu, for det er jo gaaget saaledes, som jeg allerede for tre Aar siden profeterede, at det gik meget langsomt med det, og man er saa-